

Като направи това, той започва да ходи бърже покрай играчитѣ, като мърмори: „*Морето е развълнувано, мерото е развълнувано.*“ Изъ единъ пжтъ той прѣкъсва и извиква една отъ рибитѣ — шаранъ!

Като чуе името си, шарантъ, става и върви подиръ водача, като бѣбри: „*Морето е развълнувано, морето е развълнувано.*“

Водачтъ извиква втора риба, която прави като първата, послѣ трета и т. н. до като всичкитѣ риби сж на крака, около мѣстото на играта, като мърморѣтъ „*Морето е развълнувано*“.

Въ това врѣме, когато позамлѣкнжтъ малко, водачтъ силно извиква: „*Морето утихнж!*“

На този викъ всѣки тича да си завземе мѣстото; сжщо прави и водачтъ, ако може да свари. Тукъ всѣки играчъ не трѣбва пакъ да завземе първото си мѣсто, което е ималъ по напрѣдъ, а което свари да завземе. По този начинъ всичкитѣ мѣста се завзиматъ и тозъ, който остане безъ мѣсто, става водачъ. Той отъ своя страна дава нови имена на играчитѣ и играта се продължава.

У М Н И Я С Ж Д Н И К Ъ .

Единъ богатъ, но много скжперникъ чловѣкъ веднѣжъ загубилъ доста много жълтици, вързани въ една торбичка. Той обявилъ чрѣзъ вѣстницитѣ, че ще награди съ *сто* жълтици тогова, който ги намѣри и му ги занесе. Единъ честенъ селянинъ се явилъ прѣдъ него съ торбичката. Скжперника прѣсмята паритѣ и казва:

— Въ торбичката трѣбваше да има осемстотинъ жълтици, а тѣ излизатъ всичко седемстотинъ. Виждамъ, приятелю, че вий сте побързали да си вземете обѣщанитѣ ви *сто* жълтици.

И така потѣкмени сме, нали?

Честния селянинъ, който не билъ се допиралъ до жълтицитѣ не се задоволилъ съ такава благодарность. Отишле прѣдъ сждията, който забѣлѣзалъ лошата ми-